

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Michala Bobka v právní věci žalobkyně: **BONVER WIN, a.s.**, se sídlem Jungmannova 32/25, Praha 1, zast. JUDr. Stanislavem Dvořákem, Ph.D., advokátem se sídlem Pobřežní 394/12, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 525/15, Praha 1, proti rozhodnutí ministra financí ze dne 8. 9. 2014, č. j. MF-122534/2013/34-2901-RK, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 Af 73/2014-187,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti v celkové výši 4 114 Kč k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Stanislava Dvořáka, Ph.D., advokáta se sídlem Pobřežní 394/12, Praha 8, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Projednávaná věc je další z několika věcí žalobkyně týkajících se zrušení povolení k provozování loterie a jiné podobné hry, tentokrát v Brně, a oprávnění žalovaného posoudit soulad obecně závazné vyhlášky s právem EU.

I. Vymezení věci

[2] Žalovaný zahájil z moci úřední řízení podle § 43 odst. 1 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o loteriích“). Jeho výsledkem bylo rozhodnutí o zrušení povolení žalobkyně k provozování loterie a jiné podobné hry v provozovně na adrese Nám. Karla IV. 29a, Brno, a to z důvodu jeho rozporu s obecně závaznou vyhláškou statutárního města Brna č. 18/2011. Zároveň žalovaný konstatoval, že provozovna je umístěna v rozporu s § 17

odst. 11 zákona o loteriích, ve znění do 31. 12. 2011, příliš blízko budovy církve. Podaný rozklad žalobkyně proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl.

[3] Městský soud v Praze poté vyhověl žalobě podané žalobkyní proti rozhodnutí o rozkladu a napadeným rozsudkem zrušil rozhodnutí o rozkladu a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Z mnoha uplatněných námitek shledal důvodnou námitku nesprávné aplikace přechodných ustanovení správními orgány ve vztahu k § 17 odst. 11 zákona o loteriích. V době jejich rozhodování již zákon o loteriích upravoval ochranu církevních budov odlišným způsobem, což správní orgány nezohlednily (bod 116. až 118. napadeného rozsudku). Zároveň městský soud zavázal žalovaného, aby posoudil soulad obecně závazné vyhlášky s právem EU (bod 131. tamtéž).

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobkyně

[4] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadá výše označený rozsudek městského soudu kasační stížností se dvěma kasačními námitkami, na základě kterých požaduje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[5] V první kasační námitce stěžovatel nesouhlasí s tím, že má pravomoc posoudit soulad obecně závazné vyhlášky se zákonem. S odkazem na judikaturu Soudního dvora EU a kasačního soudu uvádí, že je jako správní orgán vázán zásadou legality, stejně jako obecně závaznými vyhláškami, které jsou prameny práva. Jejich posuzování přísluší pouze Ústavnímu soudu. Je proto toho názoru, že je vázán zákonnými a podzákonnými právními předpisy a nepřísluší mu posuzovat zákonnost sporné vyhlášky. Jedinou věcí, kterou by mohl posoudit, tak je existence unijního prvku, nicméně současně vázán obecně závaznou vyhláškou by musel dospět k legálnosti omezení volného pohybu a služeb v rámci EU.

[6] Ve druhé námitce poukazuje stěžovatel na to, že zrušení povolení z důvodu přílišné blízkosti provozovny k budově církve byl pouze podpůrný důvod pro takový postup. Hlavním důvodem byl rozpor s obecně závaznou vyhláškou města Brna. Zrušení rozhodnutí žalovaného městským soudem pouze z tohoto důvodu neobstojí.

[7] Žalobkyně ve svém vyjádření poukazuje na rozsáhlou judikaturu kasačního soudu, dle které stěžovatel má pravomoc posoudit soulad obecně závazné vyhlášky s právem EU. Kasační stížnost proto navrhuje zamítnout.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[8] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je projednatelná. Následně přezkoumal rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti, namítaných důvodů, včetně důvodů, ke kterým přihlíží z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

[9] Kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[10] Klíčovou otázkou pro projednávaný případ, tedy zda správní orgán má pravomoc přezkoumat soulad obecně závazné vyhlášky s právem EU, se Nejvyšší správní soud zabýval opakovaně. Dospěl přitom k závěru, že v „*případě, kdy je obecně závazná vyhláška obce stanovící přípustnost, rozsah a jiné modalitty provozování sázkových her a jiných podobných her podle zákona o loteriích podkladem pro správní rozhodnutí ve věci povolení takové hry, je na správním orgánu, který o věci rozhoduje, aby si, pokud zjistí, že se v dané konkrétní věci vyskytuje unijní prvek, sám a z úřední povinnosti učinil úsudek o tom, zda podkladová vyhláška je v souladu s právem EU*“ (rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2021, č. j. 2 As 325/2016-46, odst. [38]; tento závěr byl opakovaně potvrzen v dalších rozhodnutích, např. rozsudku NSS ze dne 21. 5. 2021, č. j. 5 As 158/2019-44, odst. [28]; rozsudku ze dne 16. 11. 2021, č. j. 10 As 301/2021-37, odst. [11]; či nejnověji v rozsudku NSS ze dne 27. 2. 2023, č. j. 6 As 385/2021-29, odst. [20]).

[11] Z uvedeného je zřejmé, že stěžovatel jako správní orgán má pravomoc a povinnost (a dokonce z úřední povinnosti) posoudit soulad obecně závazné vyhlášky s právem EU, zjistí-li existenci unijního prvku. Stěžovatelova první námitka tak není důvodná.

[12] Ke druhé námitce Nejvyšší správní soud pouze stručně uvádí, že by byla relevantní pouze v případě, že by první kasační námitka byla důvodná. Tak tomu ovšem není. Otázka aplikace § 17 odst. 11 zákona o loteriích (bod 118. napadeného rozsudku) je v tomto řízení vedlejší, neboť se jednalo pouze o podpůrný důvod pro zrušení povolení žalobkyně k provozování loterie. Jelikož hlavní důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí městským soudem obstál (ohledně pravomoci přezkoumávat soulad obecně závazné vyhlášky a práva EU) a stěžovatel nenamítá nesprávnost úvah ohledně § 17 odst. 11 zákona o loteriích v napadeném rozsudku, není tato námitka důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[14] Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, má tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v tomto řízení důvodně vynaložila. Tyto náklady sestávají z odměny advokáta za zastupování v řízení o kasační stížnosti, tj. sepsání vyjádření. Odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, tak činí 1 x 3 100 Kč [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky]. K úkonům právní služby je třeba připočíst 1 x 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 téže vyhlášky. Náhrada je zvýšena o daň z přidané hodnoty, neboť zástupce doložil, že je jejím plátcem. Za řízení o kasační stížnosti tak náhrada činí dohromady 4 114 Kč. K zaplacení náhrady nákladů řízení byla stěžovateli stanovena přiměřená lhůta v délce 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. března 2023

JUDr. Radan Malík
předseda senátu